

Artner Sisso

Kérész a Trezorban

szinhaz.net

Az Artus és a KözépEurópa Táncszínház közös produkciójának a világa számomra a jelenlét. Befognak egy teret és megtöltik történetekkel, megszelídítve így a hely szellemét. Az Artus *Kérész*-sorozata, amelynek most láthattuk a 41. részét, végigkísérte az elmúlt pár évet. Minden ilyen előadás úgy készül, hogy a résztvevők aznap reggel összegyűlnek a helyszínen és az alkalomnak meg az aktuális tematikának megfelelően estig összeállítanak egy tulajdonképpeni orfeum műsort részben a hozott, részben a helyben született produkciókból. A közönség ül, többnyire asztaloknál, és miközben fogyaszt meg fel-alá járkál, mintha egy szórakozóhelyen lenne, a tér több pontjában, néha közvetlenül az orra előtt figyelhet meg jeleneteket. A tüstént performanszok táncosak, zenések, képzőművészeti jellegűek, és miközben kisebb szekvenciákra osztódnak, azért az egész esten végigvonul legalább egy közös tevékenység, amire felfűzheti a néző a privát idejét. Az Artus ezúttal a KET-tel fogott össze, akik épp most indították a *Trezor* című sorozatukat. Mostantól több évtizedes alkotói múlttal rendelkező mozgásművészeket kérnek fel együttműködésre a saját táncosaikkal, és ennek szentelnek egy előadást.

Szép kis összefonódás, izgalmas lehetőségek újabb találkozásokra és ismét elgondolkodhattam azon, hogy mit lehet, mit érdemes megőrizni egy ilyen, egyébként korántsem kérészéletű estéből, ami tömegeket mozgat Goda Gábor rendező irányításával.

Minden alkalomról őrzök néhány fontos képet, ami össze tud gabalyodni a személyessel is, ami akár a kortárs táncsal, a kortárs művészetekkel való viszonyomban definiál engem, mostani önmagamat. Reflektálni tudok, inspirál, meghatódom, vagy esetleg csak elnevetem magam. Aztán van, ami nem annyira sikerül, nem találok vele kapcsolatot; szép, de hiába, vagy egyszerűen csak unom – ha a borhoz adnának egy menüt, amelyről kiválaszthatom az asztalomnál játszódó jelenetet, ilyeneket minden bizsonnyal nem választanék.

A *Kérész a Trezorban*-estéből a következő képeket őriztem meg magamnak, talán örökre. A Soharóza kórus vezetője Halas Dóra vezényli a térben szétszéledt kórusát, magányos karmesteri tánca kismama pocakjával kiegészülve egészen bizarr. A budakeszi Kompánia Társulat zenekara, az Angara tagjai vendégzenészekkel kiegészülve a hátsó színpadon sorban ülnek és ismeretlen nyelveken énekelnek. Nagy Csilla és Debreczeni Márton kontakt duója, amelyben láthatatlan szálakon

Kérész a Trezorban. Dusa Gábor felvétele

rángatják egymást. Nagy Csilla, ahogy papírsárkánnyá változik és berepüli a teret. Bakó Tamás – egyszerűen csak, ahogy mozog és létezik a térben, tálcán felszolgálva az agyagfejeket, amelyeket a közönségnek kell a végjátékhoz véglegesre formálnia. Egy üres képkeretben pózoló fürdőruhás társaság, melynek beállítása a sóhajtás ritmusára folyton változik, a kezükben tartott friss zöldségek is helyet cserélnek és új értelmet nyernek. Mózes Zoltán, ahogy a három ordító színésznő száját párnával tapasztja be Tadeusz Kantor-i modorban, aztán a párna rúzsos marad. Lássuk mi maradt még: egy színes folyadékkal teli pohár, egy műanyag cső, egy újságpapír-ruha, egy fekete léggömb, amelyből fehér temetői papírkeresztek állnak ki, egy kórusnyi ordító óriáscsecsemő, amelynek száját cumival tapasztják be. Egy egész estén végigvonuló cukor- és tükörírás kivetítve, a végén ez a mondat jön ki belőle: nincsen üresség. Miközben én arra gondolok: nincs semmi csak üresség, hogy azt kellett volna írnia. Végül is a Kérészben ma Budapesten minden megtörténhet, és annak az ellenkezője is.

A leadkép Toldy Miklós felvétele.

Artus-KET: Kérész a Trezorban

Alkotó-előadók: az Artus és a Közép-Európa Táncszínház tagjai. Zene: Angara Zenekar (zenei vezető: Lukács László), Soharóza (zenei vezető: Halas Dóra). Rendező: Goda Gábor.